

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:14

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jo, det er korrekt, og begge regeringspartierne er også en del af det flertal, og derfor har begge regeringspartier jo også fortsat det politiske ønske, at der skal være 20 mio. kr. også i 2009 og 2010. Og det politiske ønske vil jo i første omgang blive materialiseret, når regeringen fremsætter et finanslovsforslag for 2009, for der vil jeg selvfølgelig i det finanslovsforslag indbygge et forslag om en bevilling på 20 mio. kr. i 2009 og 20 mio. kr. i overslagsårene.

Om jeg så er i stand til at komme igennem med det, beror jo på den politiske debat, der skal være om finansloven til efteråret.

Kl. 17:14

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så er der en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 17:15

Line Barfod (EL):

Ministeren sagde før, at FOA skulle have fået tilbudt 13,9 pct. og ikke de 12,8 pct., som alle andre har fået. Jeg går ud fra, at det, ministeren hentyder til, er, at KL tilbød, at nogle få inden for social- og sundhedsområdet kunne få en større lønstigning, mod at andre inden for social- og sundhedsområdet så fik en mindre lønstigning.

Nu ved jeg jo, at finansministeren – på trods af at han har en langt højere løn end mange af de mennesker, der er ude i en strejke nu – ved, at det kan være svært at få pengene til at slå til i forhold til at dække alle ens udgifter, så derfor vil jeg spørge, om finansministeren virkelig mener, det er rimeligt, at nogle af de lavestlønede her i landet skal betale for, at nogle af deres kollegaer får en lidt højere lønstigning.

Kl. 17:15

Anden næstformand (Søren Espersen):
Finansministeren.

Kl. 17:15

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg forholder mig sådan set bare til det, som kommunerne, der jo sidder på den ene side af forhandlingsbordet, har kommunikeret offentligt, og det er måske også bare en appel om, at man så søger det yderligere oplyst. For hele den politiske pointe bag den øvelse, jeg selv tager ansvaret for, og som fandt sted i december, var at sige: Vi ønsker, at de offentligt ansatte skal have den samme lønfremgang, som andre i det

danske samfund har, og vi kan se, at der er en lønudvikling på det private arbejdsmarked, som gør, at de lønskøn, vi har for det offentlige arbejdsmarked, alt andet lige er for små.

Så er det sådan set en fordel at få pengene ned på bordet frem for at have dem hængende oppe på taget i en reguleringsordning, for fordelene ved at have pengene på bordet er, at man kan se dem, og så kan man arbejde med dem. Og hvis man f.eks. har et ønske om at skæve dele, at tilgodese særlige områder med rekrutteringsproblemer eller problemer i forbindelse med, at der er en lønstruktur, der er blevet skæv, eller andet, er det altså nemmere med penge på bordet end med penge på taget.

Jeg forstår, at der i den forhandling, der har fundet sted, og i den aftale, der er lavet for størstedelen af KTO-området, sådan set er fundet en løsning, hvor man via en solidaritetspulje målretter penge specifikt til særlige områder. Af den offentlige kommunikation, Ritzaus Bureau, har jeg forstået på forhandleren for KL, at det sådan set medførte, at FOA-området stod til en ramme på 13,9 pct. og ikke 12,8 pct. Men det er jo ikke mig, der forhandler på området, så det er bare en serviceoplysning.

Kl. 17:17

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Line Barfod for endnu en kort bemærkning.

Kl. 17:17

Line Barfod (EL):

Jeg går ud fra, at finansministeren kan finde dokumentation for de påstande, han kommer med her, om, at der skulle være en større ramme til det her område.

Men ministeren forholder sig stadig væk ikke til problemet med, at den samlede ramme – pengene på bordet, som ministeren siger – jo fastlægges af ministeren. Det er finansministeren, der reelt sidder for bordenden og bestemmer, hvor meget der er at forhandle om. Jeg er helt enig i, at det er forhandlerne, der skal fordele pengene mellem de forskellige grupper, men det er finansministeren, der bestemmer, hvor mange penge der er på bordet, og derfor bliver ministeren nødt til at forholde sig til, at hvis ikke han sørger for, at der er flere penge på bordet, bliver konsekvensen, at hvis kommunerne ønsker at give de lønstigninger, der skal til for at fastholde nogle gode medarbejdere fremover, skal de ud at skære i antallet af stillinger, så arbejdsforholdene bliver endnu værre og velfærden bliver forringet.